

PROLOGAS

TULŽYS

Vilkas – lanksti būtybė.

Jis moka prisitaikyti.

Gaujoje jis priklauso didesniai už save. Žino savą vaidmenį ir vietą pasaulio santvarkoje. Gaujoje jam saugu.

Vis dėlto vilkas išgyvena ir vienas.

Gilų vidurnaktį miške, iš visų pusių apsuptas plėšrūnų, vilkas šmėsčioja tarp medžių it šešėlis. Jis glaudžiasi tamsiuose užkampiuose, pats tykodamas grobio.

Jis gali išlaukti ilgiau už savo priešus, o šiems puolus, kirsti atgal.

Ypač tada, kai rankose laiko dieviškąją kalaviją.

Kai vampyras pasirodė, jau buvau pasirengęs jį pasitikti. Jis sėlino paskui mane it šmėkla, klaidžiojanti aidinčiomis Amontrajeto menėmis, nuo pat tada, kai palikau Serisės kambarius. Jutau jį spirgantį netoliese. Laukiantį.

Permatyti kiaurai gyvuosius didelio meno nereikia. Kai kurie ištisus šimtmečius gludina gebėjimą valdyti jausmus – fajams ne pro šalį užsitikrinti, kad jų mintys ir emocijos liktų neatskleistos, bet kad ir kaip būtų įgudęs slėpti jausmus, juos vis tiek galiausiai išduoda kūnas. Ir to neišvengsi.

Kraują nudažo emocijos.

Laimė.

Pyktis.

Sielvartas.

Geismas.

Kiekviena iš jų spinduliuoja tam tikrą energiją. Vibraciją, jei taip galima pavadinti. Lygiai taip pat kiekviena emocija turi savitą kvapą. Fajai, kad ir kaip sumaniai mokantys slėpti emocijas, vis tiek išduodavo savo nuotaiką subtiliomis užuominomis.

Žmonių kvapai kartais išties verčia iš kojų – jie jausmų tramdyti *nemoka*. Žmonės viską jaučia taip netašytai, taip atvirai, visiškai nesusigaudydami, kaip jų reakcija gali paveikti tuos, kurie turi jautresnes jusles.

Su mirusiaisiais – kita kalba. Be plakančios širdies kraujas jų venose – viso labo bevaisis juodas dumblas. Sanasroto dvariškis koki nors kvapą paskleidžia nebent tada, kai yra ką tik paėdęs, kai gyvybės kibirkštis, dar virpanti aukos kraujyje, tebeaidi emocijomis, kurias šioji jautė mirdama. Tai lyg lengvutis kvepalų pėdsakas, išliekantis po apsikabinimo.

Dar prieš valandą mano galva buvo sklidina drėgnos žemės kvapo: sėdėjau šalia savo mylimosios ir klausiausi jos dainingo balso, kai ji kamantinėjo Talą apie Kraujo dvarą. Vos pabudusi ji nepailsdama stengėsi viską išsiaiškinti, pasiruošti, nusiteikti tam, kas laukia. Mūsų plano pamatai jau pakloti, ir Serisė supranta savo vaidmenį jį įgyvendinant... bet vis tiek nerimauja.

Turint omenyje, kad ji dar prieš keletą dienų buvo žmogus, ir taip jau yra gerokai įgudusi slopinti jausmus, bet mano uoslė aštresnė už daugumos. Jutau jos dvejonę. Ji kvepėjo karštais akmenimis po lietaus.

Gėriau ją į save, skendau joje, kai ūmai užuodžiau *kitą* kvapą.

Ko gero, prieš nulįsdamas slėptuvėn, susiriesdamas tamsoje už Serisės kambarių, vampyras buvo prisisiurbęs galybės kraujo.

Atsiprašiau, išėjau į koridorių ir patraukiau ieškoti to atmatos.

Aptikau jį dviem aukštais žemiau, pačiuose Juodųjų rūmų viduriuose, ir įvariau į jį savo kalavijo smaigalį.

Vampyras buvo gražuolis. Jo veidas gyvam esant greičiausiai buvo neypatingas, tokios odos, kuri laikui bėgant papilkėja ir suglemba, tačiau mirtis jį išsaugojo – tobulą, aukštų skruostikaulių, karališkos erelio nosies. Akys kadaise tikriausiai buvo mėlynos, bet dabar spindėjo lyg pamėkliški opalai. Lūpos šiepėsi atidengdamos grėsmingas kaulo baltumo iltis. Jis išsižiojo iš nuostabos, nespėjo nė garso išleisti. Vampyras pažvelgė žemyn, apstulbin-tas Nimerelės, iki pat rankenos susmigusios jam į krūtinę.

– Tu... sudraskei aksomą, – sugargė.

Tai buvo tiesa: dieviškojo kalavijo ašmenys jo juodo aksomo liemenėje buvo praplėšę aštuonių centimetrų ilgio skylę. Neva apgailestaudamas gūžtelėjau pečiais.

– Nesmagus žudymo šalutinis poveikis, – mestelėjau atsidūsėjęs. – Juk ir tavo priešininkų drabužiai retai atlaiko šį procesą. Jau tu tai puikiai žinai, ar ne?

Jo marškinų priekyje pražydo juoda kaip rašalas mirties gėlė. Niekšas pakėlė į mane akis – ir dar turėjo įžūlumo atrodyti įsižeidęs.

– Išties... su šia bėda esu susipažinęs, – sušvogždė.

– Daugiau nebeteks dėl to jaudintis, – nuraminau.

Dar prieš jam iššokant iš prieblandos supratau, kad jis čia atėjo ne grumtis. Kadangi visi Juodieji rūmai dar miegojo, ir jis neturėjo būti pabudęs. Šis prabangiai išsičiustijęs vampyras nekalto kraujo pilnu pilvu atslinko čia ieškoti to, ko nebuvo nusipelnęs. To, ką jam galėjau suteikti tik aš.

Jis susverdėjo ir pamėgino įsikibti į mane, bet rankos jau virto pelenais. Kai prabilo, žodžiai pabiro sausi kaip dykumos vėjas.

– Atsiprašau. Tiesiog nebūčiau galėjęs... atlaikyti...

Saulės?

Ugnies?

Su ugnimi šiuose rūmuose ne taip lengva susidurti. Vampyras, susilietęs su liepsna, supleškėtų kaip krūva sausų skiedrų. Amontrajeto židinius kursto magiška šviesa, kaip ir deglus sienose. Šis apgailėtinas šliužas čia, ko gero, net degtuko nebūtų suradęs. O ir kas gi norėtų tokio galo? Tai nėra pats lengviausias būdas išeiti. Jis labai skausmingas. Labai dramatiškas.

Padulkėti pelenais – daug geresnė išeitis.

Tikra malonė.

– Tu mane išgelbėjai nuo to... kuo... aš tapau, – sušnopavo jis. Jo akyse švietė dėkingumas. Palengvėjimas.

Jo kūnui džiūstant, pasilenkiau arčiau, kad nirdamas į nebūtį išgirstų kiekvieną mano žodį.

– Ne dėl tavęs tai padariau. Padariau dėl tų, kuriuos tu surijai. Prasmek pragare, erke.

Išsigelbėjimo, kurio jis iš manęs tikėjosi, vilties kibirkštis jo akyse užgeso.

– Jie ją... *sunaikins*, juk žinai? Tai jau... išpranašauta. Šis dvaras... kris... kartu su ja. – Jo lūpas perkreipė palengvėjimo, o gal pašaipos vypsniis, sunku pasakyti.

– Serisė saugi, – atšoviau. – Neleisiu, kad jai kas nutiktų.

Bet vampyras tik nusijuokė. Užlojo gergždžiančiu šiurkščiu juoku. Jo smakras subyrėjo į pelenus. Paskui jį – skruostai. Nykstant gerklei, balsas sutrūkčiojo ir nutilo. Kai iltys atsikabino nuo kaukolės ir iškrito iš burnos, jau nebesijuokė.

Vampyras susmuko, ir jo nebeliko. Dantys barkštelėjo ant žemės – tarkšt, tarkšt! – ir nuriedėjo laiptais, gilyn į Amontrajeto vidurius.

Tarkšt...

Tarkšt...

Tarkšt...

Juodieji rūmai milžiniški. Jau pamečiau skaičių, kiek kilmingo kraujo vampyrų nudobiau atvykęs. Iš pradžių aptikau bene po vieną ar du Malkolmo vaikus, tykančius manęs kiekviename tamsiame obsidiano koridoriuje, prišauktus mano kraujo karščio. Vis dėlto Kraujo dvaro gyventojai veikiai įsikirto neatsilaukysią prieš dieviškąją kalaviją ar juo besišvaistantį vyrą. Dabar jie miega, bet netrukus pakirs. O tada, jei susipras, kas jiems patiems geriausia, nulįs *slėptis*.

– Aaa! Štai... kur tu!

Laiptų apačioje išdygo šnopuojanti ir pridususi raudonplaukė žmogysta. Jis pažvelgė žemyn ir, išvydęs prie kojų atsiritusius dantis, kilstelėjo antakį, bet nieko nepakomentavo.

– Tau reikia... ateit. Greitai.

– Tau nederėtų lįst iš savo buveinės, Kerijonai.

Čia garsas sklinda keistai. Oras tirštas, virpinamas negirdimo dūzgesio, šiaušiančio odą. Mano žodžiai nuaidėjo slopia, bet kontrabandininko ausis pasiekė. Jis beviltiškai suaimanavo ir užkurnėjo laiptais, bet aš jau žingsniavau tolyn, ten, iš kur buvau atėjęs.

– Aš *mielai*... dabar lindėčiau savo kambary, bet... temsta. Rūmai bunda.

– Būtent.

– Gal pagaliau *sustosi*? Paklausk. Aš žiūrėjau sau... per langą ir... kai ką pamačiau.

– Tai vadinama saulėlydžiu, Sviptai. Jei nori tokių dar pamatyti, aš tikrai galiu tave parlydėti į Kališą. Iš ten galėsi mėgautis *ir saulėtekiu, ir saulėlydžiu*. – Viltis miršta paskutinė. Jau ne sykį siūliausi išgabenti tą sukčių iš Amontrajeto ir kuo toliau nuo Iri-no, bet tas žmogus – baisus užsispyrėlis.

– Viliojantis pasiūlymas, bet man ir taip gerai, dėkoju. – Jis lėkte užlėkė laiptais, kad mane pasivytytų, ir dabar neatsilikdamas lipo man ant kulnų.

– Gal galėčiau dar kartą pasiteirauti, kodėl užsispyrei trintis Amontrajete kaip neišvėdinama smarvė? – neišlaikiau. – Ši vieta – košmaras.

Kerijonas atsainiai atkirto:

– Ai, žinai. Turiu savų priežasčių.

Gal jis ir *turi* savų priežasčių, svarbiausia, kad tarp jų nebūtų vilties, jog Serisė jam kada nors išpažins amžiną meilę. Jau šito tikrai nebus.

– Tulžy, dievai gyvieji! Gal sulėtinsi, po paraliais? Tai svarbu! Nepakančiai atsidūsėjau ir atsisukau į jį.

– Ar *tikrai* svarbu, ar tik tu taip *galvoji*?

Kerijonas sureikšmindavo galybę juokingų mažmožių.

Jis pakėlė antakius ir niūriai į mane įsidėbojo.

– Nežinau. Ar tavo mylimosios laimė tau atrodo svarbi?

Vangiai nužvelgiau jį.

– Klok. Tik greitai.

Jis papurtė galvą.

– Mums reikia... lango.

Kai saulės šviesa žudanti, tai langas gali reikšti mirties nuosprendį; jų čia taip lengvai nerasi. Aptikom tokį palypėję vienu

aukštu, vos trisdešimties centimetrų pločio ir aukščio, aprūksiu stiklu, temdančiu saulės spindulius.

Prastas matomumas galėjo sukliudyti išvysti Svifto nerimo priežastį, bet, laimė, taip nenuitiko. Nužvelgiau horizonto lopi-nėlių, naršydamas po išdegusią žemę, plytinčią tarp Amontrajeto ir upės, bet nieko...

O dievai.

– Iš pradžių pamaniau, kad tai sniego dėmė, – tarstelėjo Sviftas. Man širdis nusirito į kulnus.

– Bet tada pamačiau, kad juda. Bėga. Greitai bėga, – šnopavo Kerijonas.

Dėjau į kojas, palikau Kerijoną ir nulėkiau laiptais. Kontra-bandininkas pasileido iš paskos.

– Iškart nuskubėjau tavęs ieškoti! Nežinojau, ar... ar jai pasakyti, ar...

– Užsičiaupk ir bėk!

– Ką... ką tu darai? – paklausė uždusęs.

– O kaip tau atrodo? – niurgztelėjau. – Gelbsčiu tą sumautą lapę!

Buvau ją palikęs Kališe.

Ne Irine.

Kališe. Kitapus kalno.

Omnamerino kalnų grandinė – viena iš pavojingiausių ir mirtiniausių visoje Ivelijoje. Jos šlaitai statūs ir aukšti, neįveikiami net fajams. Pažinojau vos saujelę karių, įkopusių į jos dantytą viršukalnę ir išgyvenusių, kad vėliau apie tai papasakotų. Oniksė gimė sniegynuose ir lede, bet net ji negalėjo tų kalnų pereiti. Būtų užtaikiusi po sniego lavinomis. Jos būtų ją užvertusios – dar

ir dar, ir dar kartą. Jai būtų tekę iš jų išsirausti. Maisto irgi nebūtų buvę. Ir jokios užuovėjos nuo čaižančių vėjų.

Ir vis dėlto ji paliko saugųjį Kališą. Dėl jos.

Ji įkopė į kalną. Dėl jos.

Ji sėlino per visą Iriną ir įveikė upę. Dėl jos.

O dabar ją negyvais Sanasroto laukais vejasi gauja siurbikų. Lapė greičiausiai pavargusi ir vos laikosi nepasidavusi, bet dar bėga. Dėl jos.

Ir aš tikrai neleisiu tai lapiukei žūti.

Kūriau žemyn per visus rūmus ir per Dantračius – keliaaukštę gyvenvietę, per ilgus metus pastatytą aplink rūmus. Kol kas jos akmenimis grįstos gatvės tuščios, bet neilgam.

Bilas.

Reikia pasiimti *Bilą*.

Žirgai baisiai nemėgo Amontrajeto. Jų nebuvo galima palikti arklidėse – ten aukštakraujai laikė savo atsargas, o alkanas siurbikas ir plikomis rankomis sieną nuverstų, kad gautų suleisti dantis į šiltą žirgo mėsą. Bilas, Aida ir dar dvi bėros kumelės buvo laikomos ūkiniame pastate už pusanтро šimto metrų nuo pagrindinio kiemo, iškart už aukštosios sienos, juosiančios žemiausiąją Dantračių pakopą. Kad pasiektčiau savo žirgą, kone išverčiau metalines to pastato duris iš vyrių.

Negaišau su žąslais ar kamanom. Užšokau tiesiai Bilui ant nugaros ir išginiau jį iš aptvaro. Mano ištikimajam bičiuliui nereikėjo kartoti dukart. Kai išgriuvom pro atviras duris, Kerijonas nė pusės kiemo nebuvo perbėgęs.

– Mauk vidun! – užstaugiau.

– *Ne!*

– O dievai ir sumauti nusidėjėliai. – Plūsdamasis senąją fajų kalbą, jodamas pro jį ištisiau dešinę ranką. Tas mulkis įsikirto man į dilbį ir pasišokėjęs užsėdo ant Bilo už manęs.

– Nepasidomėsi, kur to išmokau? – riktelėjo kontrabandininkas.

– Ne, – atšoviau.

– Man Loratas parodė!

Jei tikėjosi pagyrų, teks palaukti. Nuo lapės mus skyrė kokie pusantro kilometro kulkšnis siekiančių pelenų ir skalūno smiltelių. Paprastai žirgai atsargiai susiieškodavo kelią per tą birią ir negyvą žemę, bet dabar tam nebuvo laiko. Bilas suprunksė, sušnopavo ir nė nemirktelėjęs pasileido į artėjančius siurbikus.

– Va, taip. Pirmyn, – kuštelėjau jam. – Ačiū tau. *Ačiū.*

Reikėjo palikti tą Kerijoną. Lapę vijosi daugiau siurbikų, nei man pasirodė iš pradžių. Dvidešimt? Trisdešimt? Daugiau, nei galėjau išguldyti nesinaudodamas magija, šioje Darno pusėje neveiksminga, o tas žmogus – kontrabandininkas, ne patyręs karys. Kita vertus, juk saulė jau nusileidusi už horizonto. Ir jei prieblandos užtenka siurbikams išlįsti, tai neilgai trukus išsibudins ir Sanasroto aukštakraujai. Nelydimas per rūmus, šitas šmikas žūtų per porą sekundžių...

Stūmėmės priekin.

Bet siurbikai – irgi.

Jie visada būdavo alkani ir, ko gero, jau šimtą metų nematę jokio gyvo padaro drįstant įkelti koją į Sanasroto žemes. Besmegeniai Sanasroto pėstininkai nieku gyvu nebūtų praleidę tokios progos.

Jau aiškiai mačiau Oniksę.

Skuodė prispaudusi juodus ausų galiukus, gelbėdama savo gyvybę. Nušoko nuo uolos, perskrodė orą, baltai sušmėžuodama tirštėjančioje tamsoje, tada pėdutėmis nusileido ant tvirtos žemės ir sukėlusi pelenų debesį nurūko.

– Nagi, – sušnypščiau pro sukąstus dantis. – Nagi, *bėk.*

Liko vos kilometras. Tarpas tarp mūsų mažėjo... bet ir atstumas tarp lapės ir siurbikų. Mačiau, kad ji pavargusi. Liežuvis karojo iš burnos, maskatavo kaip vėliavėlė. Švietė akių baltymai – lapiukė buvo klaidingai persigandusi.

Net nepastebėjau, kad Kerijonas įsikibęs į mano šarvus nugaroje. Be balno, už kurio galėtų laikytis, jam nieko kito ir neliuko. Suirzęs nuričiau keiksmą ir palinkau priekin ragindamas Bilą. Šis šuoliavo vis greičiau, vis greičiau, nedvejodamas ir išlaikydamas ritmą.

– Mes jau beveik! – užriko Kerijonas.

Taip stipriai sukandau dantis, kad net žandikaulis sutraškėjo.

– Laikykis!

Negalėjom sustoti. Sustoję būtume žuvę. Rankomis įsikirtau į Bilo karčius ir jau antrąsyk per mažiau nei savaitę puoliau melstis nekenčiamiems dievams.

Išgelbėkit lapę.

Išgelbėkit Bilą.

Išgelbėkit lapę.

Išgelbėkit Bilą.

Prašau...

Siurbikams iš burnos dribo baltos putos. Orą pripildė jų buki stūgavimai, mums vis artėjant, vis artėjant, vis artėjant.

Išgelbėkit lapę.

Išgelbėkit Bilą.

Jie jau prie pat Oniksės. Vos plaukas teskiria. Greičiausias iš jų, vyras murkšlinais suplėšytais marškiniiais, metėsi priekin siekdamas laimikio. Bilas stojo piestu ir ėmė žvengti iš siaubo. Jam beviltiškai mėginant atsitraukti nuo artėjančios grėsmės, kanopos paslydo ant vulkaninio stiklo. Rantyti siurbiko labai siektelėjo lapės kailio, bet ši staiga pašoko...

Ją sugavo Kerijonas.

...O tada ūmai nuslydo, atatupstas nuvirto Bilui nuo pasturgalio.

O dievai ir sušikti kankiniai!

– *Stokis, Swiftai!* – užriaumojau.

Variaplaukis princas tvirtai suspaudė Oniksę kepurnėdamasis, kad atsistotų. Judėjo jis greitai, bet to nebūtų užtekę. Apsukau Bilą, pastačiau jį prie pat Kerijono snukio ir siurbikus ir pats nušokau.

– Ramiai, bičiuli. Na, na. Lauk manęs, – sušnibždėjau jam. Tada išsitraukiau Nimerele, ir žudynės prasidėjo. Dieviškasis kalavijas čaižydamas orą rūko juodais dūmais. Kur tik juo šniodavau, lavoniška mėsa ir birūs kaulai drisko kaip šlapias popierius.

– Traukis ginklą, Swiftai! – sustūgau per petį.

Kerijonas jau stovėjo. Su Saimonu, savo dieviškuoju kalaviju, rankoje. Oniksė, išsprūdusi jam iš glėbio, dabar slėpėsi Bilui tarp kojų, o tai žirgui tikrai nepadėjo aprimti. Ir vis dėlto jis laikėsi šalia, rausdamas žemę kanopomis ir prunkšdamas, vartydamas akis – persigandęs, bet norintis paklusti. Mus bet kurią akimirką parblokš siurbikų banga.

– Kapok galvas! – riktelėjau. – Ir visko nesupisk, Kerijonai!

– Nesupisiu! – Jis atsistojo greta manęs pasirengęs kautis, ir mane nutvilkė nuostaba: jis dirbo kojomis! Daugmaž. Kai ant mūsų užgriuvo įsišėlę siurbikai, jis netgi iškart nežuvo. *Aš apstulbęs.*

Ore švysčiojo sidabras ir fajų plienas, pjaudamas tuos niekus. Didžiumą išguldžiau aš. Tie keli, kurie išvengė manęs ir nusitaikė į Kerijoną, irgi krito ant žemės. Dauguma dar buvo su galvomis ir bandė nugalabyti kontrabandininką, bet jis bent juos pargriovė. Oniksė už mūsų persigandusi unkstelėjo.

Septyni siurbikai.

Aštuoni...

Prie tų trijų, kuriuos paguldė Kerijonas, prisidėjo ketvirtas.

Mus nuo dar vienos siurbikų lavinos skyrė apie dvylika metrų. Čiupau Kerijoną už pakarpos ir nusitempiaiu prie Bilo. Iki šiol sekėsi, bet amžinai taip būti negali. Sugriebiau Oniksę ir užšokau Bilui ant nugaros, paskui save užsitempdamas ir Sviftą.

Priešais mus stūksojo Amontrajetas, primenantis sugniaužtą kumštį su kuorais vietoj krumplių, atkištą dangun iš miglų. Ne rūmai, bet *tvirtovė*.

Įsikirtau į Bilo karčius, paskutinįkart pasimeldžiau dievams ir išrūkom kaip vėjas.

Mums pasiekus Dantračius, pragaras jau buvo išsibudinęs ir griežė dantimis. Ir kilmingieji, ir žemakilmiai vampyrai žvelgė į mus virš obsidiano sienų, saugančių miestelį Amontrajeto papėdėje, dyrėdami pamėkliškomis akimis, sklidinomis paniekos ir alkio, kol Bilas vangiai sliūkino į ūkinį pastatą. Ten mūsų laukė Loratas, sukryžiaęs rankas ant krūtinės, baisiai susiraukęs.

– Kad tave kur dievai. Tu išeini iš kambario patikinęs, kad tuoju grįši, o po akimirkos jau matau tave šuoliuojantį per negyvus laukus tiesiu taikymu į nemirusiuosius!

Kerijonas ropšdamasis nuo Bilo suaimanavo.

– O *tu*? Gal tau prakeikta makaulė susisuko? – sušnypstė Loratas ir taip dėbelėjo į kontrabandininką, lyg bukumas būtų jam ant kaktos užrašytas.

– Manęs nežiūrėk. Aš tik nužudžiau keturis siurbikus ir išgelbėjau Tulžiui gyvybę, – tėškė šis įprastu atsainiu tonu, bet jame buvo girdėti baimės gaida. Regis, susidūrimas akis į akį su mirtimi jį paveikė deramai.

Aš tikrai jį užmušiu.

– Tu juos suluošinai – geriausiu atveju, – mečiau. – O tą dieną, kai tu *mane* išgelbėsi mūsų lauke, aš apsivilksiu suknelę ir sušoksiu tau sumautą žigą. – *Abu* galėjom žūti, nes jis nusekė man iš paskos. Ir dar, po galais, nukrito. O kas, jei jam būtų kas nutikę? Tada Serisė būtų ant manęs užsiutusi.

Bet...

Suinkštė Oniksė.

Susirietusi į kamuoliuką man prie krūtinės, ji drebėjo, juodos blizgančios akutės vis dar buvo sklidinios baimės. Kailis murzinas, ties užpakaline dešine koja iškruvintas. Man perbraukus rankomis per žaizdą, ji sucypė, akivaizdžiai kęsdama skausmą.

Aprėkti Kerijoną Sviftą dar bus laiko.

– Eime, – paraginau. – Geriau lįskim vidun, kol tie šikniai nesuleido dantų į kurį iš mūsų. – Pažvelgiau į savo draugą. – Ar neradai jo? – tyliai paklausiau.

Lorato šnervės prasiplėtė, sutrūkčiojo skruosto raumuo.

– Ne. Visus kampus išnaršiau. Jei *Folis* čia, tai tikrai nežinau kur.

Kokia nesėkmė. Mums reikia *Folio*. Atsidusau užgniauždamas nusivylimą.

– Gerai. Tiesiog ieškok toliau. Jaučiu, kad dar neturėtume pasiduoti.

– Kas tas *Folis*? – pasidomėjo Kerijonas.

Loratas jau žiojosi atsakyti, bet sudvejojęs dirstelėjo į mane.

Net jei ateitų pasaulio pabaiga, Kerijonas nesiliautų klausinėjęs. Bet, juo dėtas, aš irgi, ko gero, taip jausčiausi. Palenkęs galvą įsižiūrėjau į kitą pusę, kol Loratas jam aiškino.

– Kadaisė buvo mūsų draugas. Vis dar toks yra. Jis – vienas iš *mūsiškių*, netekom jo Adžune.

Serisė buvo sakiusi, kad Loratas padainavo baladę apie Adžuno Vartus ir ten vykusį mūšį, bet gyvsidabris tą dainą pasisavino mainais už tai, kad leido iš naujo išlieti Lorato kalaviją Avisijetą. Nuo tada Kerijonas vis kamantinėja mus apie Adžuno Vartus. Kol laukėme, kada Serisė prabus po Vidurnakčio bučinio, Loratas kontrabandininkui išsamiai papasakojo apie mūsų žygius. Paminėjo, kad praradom savo bičiulį dėl drakono, bet visos istorijos neatskleidė.

– Jei jūs jo netekot Adžune, tai kaip... – Kerijonas suraukė antakius ir pamažu susigaudė. – Aaa... Jūs jo *netekot*. Bet jis dar gyvena. Čia? – pasitikslino žiūrėdamas į aštrias it skustuvo ašmenys Juodųjų rūmų sienas, stūksančias virš mūsų.

– Taip, – patvirtino Loratas. Įspūdinga, kaip vienu žodžiu įmanoma perteikti šitokią įtampą. Karys atsikrenkštė. – Jei prireiks, aš šitą vietą iki pamatų išrausiu, Tulžy. Nesijaudink, bus padaryta. Eik vidun. Kai palikau Serisę, ji buvo nutaisiusi drąsią miną, bet mačiau, kad panikuoja. Aš paglostysiu Bilą ir jį apraminsiu. – Jau tai sakydamas braukė ranka Bilui per prakaituotą kaklą ir plekšnojo per mentę. Nulipau nuo žirgo saugodamasis, kad per stipriai nekrestelėčiau Oniksės, kai batai atsimuš į žemę.

Nusileidau minkštai, bet lapė vis tiek cyptelėjo. Po kailiu užčiuopiau kaulus. Net širdį nusmelkė, kai pamačiau suskeldėjusias ir kruvinas pėdutes.

– Tau teks ją panešti, – pasakiau Kerijonui, kai patraukėm į Dantračius.

– Ką? Negaliu, ji manęs nemėgsta.

Mikliai išsitraukiau Nimerelę ir pasukiojau rankoje, kad Kerijonas įsižiūrėtų.

– Tai gal šitą nori panešt? – režiau. – Tau prireiks abiejų dieviškųjų kalavijų, jei *pats* norėsi prasiskinti kelią per Dantračius iki rūmų.

Nužvelgęs kalaviją kontrabandininkas išbalo. Palietęs kito kario dieviškąją kalaviją, geriausiu atveju galėjai užsidirbti sunkių nudegimų. Blogiausiu – netekti rankos. Ar net gyvybės.

– Tebūnie lapė, – leptelėjo įtariai dėbsodamas į Nimerelę.

Iki Serisės kambarių kapstėmės ilgiau, nei būčiau norėjęs. Pakeliui pribarstėm dantų, braudamiesi akmenimis grįstomis gatvėmis, o vėliau aukštas po aukšto kopdami nublizgintais rūmų laiptais, iltys tiško į šalis ir atsimušė į žemę. Kai saugiai atsidūrėme už uždarytų Serisės kambario durų, jau buvau pametęs nugala-bytų vampyrų skaičių, Kerijono drabužiai buvo nutaškyti juodu krauju, o Oniksė iš nuovargio nusmigusi.

Serisė laukė mūsų prie durų, jos dailų blyškų veidą vagojo ašaros. Ji vilkėjo storu juodu apsiaustu su vingriais aukso raštais ant kišenių. Sukrėsta pažvelgė į Oniksę.

– O dievai! Ar ji sveika? – sušnibždėjo pernelyg būgštaudama užduoti klausimą, į kurį bijojo išgirsti atsakymą.

– Atsigaus, – nuraminau. Dievai, kaip būčiau norėjęs suspausti ją glėby. Aš taip gerai pažinojau jos pečių linkį, tas garbanėles ties smilkiniais, žinojau, kad ji dengiasi šaltu atžarumu lyg skydu, bet jos sielvarto dar nebuvo patyręs. Jis man buvo nepageidaujamas įsibrovėlis, kurio siekiau kuo greičiau atsikratyti; nuo jo buvimo kambaryje man net krūtinę sopėjo.

Nors sužeista, lapiukė ėmė spurdėti Kerijono glėby, pasiryžusi pagaliau pasiekti kelionės tikslą. Įtampa, rodos, paliko jos kūnelį tik tada, kai ji pasijuto saugi, prigludusi Serisei prie krūtinės.

Žvėrelis alsuodamas sudrebėjo ir pažiūrėjo aukštyn į Serisę. Nuo pat mūsų pažinties pradžios Serisė keikė mano vardą ir šiepė dantis susidūrusi su kiekviena grėsme. Net tada, kai radau ją gulinčią ant laiptų Veidrodžių menėje, merdinčią nuo Herono sukeltų žaizdų, ji nesiliovė priešinusi. O dabar, sūpuodama lapę rankose, puolė į ašaras, ir aš niekaip negalėjau šito ištverti.

Ištiesiau rankas.

– Duokš ją man, – pasakiau.

Serisės akys buvo blyškios žemiškos aušros, brėkštančios virš kalnų, spalvos. Suvirpinusi apatinę lūpą, ji klausiamai dėbelėjo į mane, bet nieko nepasakė. Nugurkė seiles, giliai atsikvėpė ir padavė Oniksę.

Kerijonas jau buvo išėjęs. Bent sykį tasai vagišius deramai įvertino situaciją ir pasišalino. Serisė nusekė mane išplėstomis akimis, į kulnus nusiritusia širdimi stebėjo, kaip nešu lapę prie jos balkono durų.

Būdamas pačiu pirmuoju vampyru ir Kraujo dvaro karaliumi, šiuos kambarius kadaise savinosi Malkolmas, ir tam turėjo visą teisę, bet čia jis praleisdavo nedaug laiko. Pasak Talo, jis miegodavo bokšte virš mūsų, mat paranoja akindavo jį miegoti tik užsirakinus už kelerių pusės metro storumo geležinių durų. Neįsivaizdavau jo stovinčio šiame balkone, atvirame ore, virš galvos mirguliuojant žvaigždėtam nakties dangui. Čia jis būtų net savo paties šešėlio bijojęs...

Serisė mėnesienoje švytėte švytėjo. Jos plaukai plevėsavo ir plaikstėsi it vėliava šaltame vėjyje.

– Tik... – jos akyse sužvilgo ašaros, – jei jau privalai, tai bent pasistenk padaryti tai greitai.

Man krūtinę it geležiniu kumščiu sugniaužė. Ji pagalvojo, kad ketinu užbaigti vargšo padarėlio kančias. Ir netgi taip galvodama vis tiek ją man atidavė. Pasitikėjo, kad padarysiu, kas reikalinga, ir išvaduosiu jos bičiulę nuo skausmo.

Švelniai šypsodamasis papurčiau galvą.

– Gi sakiau, ji atsigaus, Oša. Pažadu. – Atsiklaupiau ir padėjau tą kruviną balto kailio kamuoliuką ant kelių. Juodos ir blizgios lyg stiklas akutės stebėjimo į mane, išplėstos ir patiklios.

– Gydomo kerai man nėra sudėtingi, – sušnibždėjau žvėreliui. – Mums abiem pasisekė, kad tu mažiukė. – Palaukiau, kol magijos srovė sušildys delnus. Naudodavausi ja mėlynėms užgydyti, kai dar buvau mažas fajukas. Sykį pasigydžiau net lūžusį nykštį, bet tada išnaudojau kone visas gydomosios energijos atsargas. Jaunystėje buvau motinai pasiskundęs, kad mano gydomosios galios tokios menkos, bet ji tik nusijuokė ir sušiaušė man plaukus.

„Niekada neabejok savo galiomis, mielas, – pasakė ji man. – Kiekviena iš jų yra dovana. Ir kiekviena atsiskleis lygiai tiek, kiek tau tuo metu reikės. Tikėk savimi. Tu visada būsi užtektinai stiprus.“

Laikydamas rankas virš sužeistos užpakalinės lapės kojos, meldžiausi, kad ji būtų teisi. Iš pradžių pajutau pasipriešinimą – lyg užtvarą, daug sunkiau įveikiamą nei ta, kuri mane skyrė nuo mano šešėlių. Vis dėlto galop ją įveikiau ir įsileidau skausmo pliūpsnį. Susiraukiau...

– Kas yra? – paklausė Serisė. – Kas čia vyksta, ką tu darai?

Oniksė suinkštė. Gulėjo padėjusi galvą man ant kelių, per mudu sujungusį ryšį jaučiau, kokia ji išsekusi. Visiškai nusivariusi nuo kojų, o dar skausmingai tvinksinčia koja. Laimė, kaulas nelūžęs, bet skilęs. Ji *taip* ilgai bėgo.

– Tulžy!

– Minutėlę, Oša, – tarstelėjau. – Pasitikėk manim, ilgai ne užtruksiu.

Užsimerkiau ir ėmiau *traukti*. Kai kurie fajai negali naudotis smulkiaja magija. Jos tiek vyrai, tiek moterys neįgydavo gimdami, kaip nutiko man su šešėliais. Tai daug mažesnis energijos šaltinis, silpnutė gija, galinti jungti fajų su konkrečia magijos sritimi. Skirtingai nei įgimtosios magijos, smulkiosios ištekliai buvo baigtiniai.

Drebančiomis rankomis kapsčiausi vis giliau, ieškodamas kiekvieno gydymųjų kerų trupinėlio, dar virpančio manyje. Juos aptikęs pačiame krūtinės viduryje, visus įliejau į Oniksę.

Lapė krūptelėjo ir po sekundėlės jos spartus alsavimas ėmė lėtėti. Iš jos sklindantis skausmas nuslopo ir galiausiai virto lengvu maudimu kojoje. Letenos išgijo. Suskilęs kaulas atsistatė, bet dar ne iki galo. Neturėjau *ties daug* magijos, kad visiškai ją išgydyčiau, bet ir tiek užteko. Kiek liko, pagis pati.

Lapiukė nusiziovavo ir pasispardė verždamasi ištrūkti iš mano glėbio. Kailis vėl buvo švarus, jį permerkęs kraujas dingęs. Beveik nešlubuodama nuskuodė pas šeimininę.

Serisė nuostabos ir palengvėjimo sklidinomis akimis atsitūpė jos paimti.

– Ką? Kaip tu... – Ji sukikeno, nes lapiukė pasitrynė jai į kaklą ir palaižė skruostą. – Nežinojau, kad gali gydyti!

Gūžtelėjau pečiais.

– Dabar negaliu. Jau nebe. Ne kažin kas, bet kiek turėjau, viską jai atidaviau.

Džiaugsmas jos veide kiek aptemo.

– Bet... Jei turi gydymųjų galių, argi jos nesugrįžta? Kaip Tei Lenai?

Apmaudžiai papurčiau galvą.

– Kai kurios magijos rūšys veikia ne taip, Oša. – Kitą kartą paaiškinsiu. Ji apie šią karalystę, jos gyventojus ir magiją dar nežino stulbinamai daug dalykų, bet šitai gali palaukti. Oniksė jau-tėsi daug geriau, ir Serisė liovėsi verkti. Kol kas man tai ir buvo svarbiausia.

– Vadinasi, paaukojai savo magiją? Kad ją išgydytum? – pasitiksline Serisė.

Eina po perkūnais, kokia ji graži. Mėnesienos šviesa dažė jos odą sidabru, ir man dingojosi, kad ji švyti.

Linktelėjau.

Serisė nesumojo, ką pasakyti. Akimirką įsikniaubė į Oniksės kailį ir įkvėpė jos kvapo. Vėl pakėlė į mane akis ir išrietė antakį.

– Kodėl? – paklausė. – Kam reikėjo tai aukoti?

Anksčiau net nebūčiau atsakęs. Kadangi meluoti negaliu, būčiau tiesiog prikandęs liežuvį. Bet pastaruoju metu tiek visko įvyko. Tarp mudviejų tiek daug pasikeitė. Tiesa išsprūdo lengvai:

– Argi nežinai? Mažai ko negalėčiau paaukoti tam, kad padaryčiau tave laimingą, Oša. Menkučiai gydomyjei kerai – mažmožis.

Iki Giletrajaus savaitių savaites žaidėm su tarp mūsų tvyrančia įtampa. O dabar jos delnus ir riešus žymėjo dieviškieji saitai. Jie vinguriavo ir aplink mano riešus. Mudu priklausėm vienas kitam, buvom susaistyti, ir šis jausmas sykiu buvo keistas ir jaudinantis.

Reikia dar tiek daug pasakyti.

Tie nutylėti dalykai sunkiai pakibo tarp mudviejų, bet moteris, kurią taip bijojau įsimylėti, paprasčiausiai linktelėjo tramdydama šypseną.

– Suprantu. O jau buvau pamaniusi, kad apsigalvojai dėl Oniksės.

Aš irgi sutramdžiau šypseną. Negalėjau atplėsti nuo jos akių. Dievai, kokia ji graži.

– Oi, ne, – švelniai suniurnėjau, – aš vis dar manau, kad iš jos išeitų puiki kepurė.